

**CARLEY
FORTUNE**

*Ne vedem
pe malul
lacului*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

În prezent

AJUNG PÂNĂ LA PUPITRUL de la recepție fără să mă observe nimeni. Este un articol de mobilier uluitor, cu o formă curbată, făcut dintr-un trunchi mare de copac – rustic, dar nu sărăcăcios, întruchiparea esteticii mamei. Nu este nimeni în spatele lui. Mă grăbesc să trec pe lângă el, spre birou și mă închid înăuntru.

Încăperea seamănă mai mult cu o căbănuță de pescari decât cu un spațiu de lucru: are pereți din lemn de brad, două birouri vechi și o fereastră mică, acoperită cu o perdea subțire în carouri. Mă îndoiesc că s-a schimbat prea mult de când a fost construită cabana, în anii 1800. Nu există nimic care să sugereze cât timp a petrecut mama aici, cu excepția unei fotografii cu mine când eram bebeluș, prinsă în lemn cu o piuneză, și a unui miros abia perceptibil de parfum Clinique.

Mă trântesc pe unul dintre fotoliile de piele uzată și pornesc ventilatorul mic de pe masă. Am deja pielea lipicioasă, iar aerul este sufocant. Este unul dintre puținele locuri din clădire fără aer condiționat. Îmi ridic coatele ca o sperietoare de ciori și îmi flutur mâinile înainte și înapoi. Ultimul lucru de care am nevoie sunt pete de transpirație la subsuori.

În timp ce aștept să mă răcoresc înainte de a-mi schimba pantofii cu unii cu toc, mă uit la un teanc de

broșuri de-ale noastre. În partea de sus a unei fotografii cu plaja la apus și cabana care se profilează în fundal ca un conac de la țară, stă scris cu un font vesel „Stațiunea Brookbanks – Sejurul în Muskoka vă așteaptă”. Aproape că mă face să râd – este vorba despre Stațiunea Brookbanks *de care* nu am reușit să scap.

Poate că Jamie va uita că am fost de acord să fac asta în seara aceasta și mă voi putea furișa înapoi în casă, îmi voi pune niște colanți și mă voi îmbăta cu o găleată de vin alb rece.

Aud zgomotul făcut de clanța ușii.

Nu am eu norocul ăsta.

— Fernie? îl aud pe Jamie, strigându-mă. De ce ai încuiat ușa? Te-ai îmbrăcat?

— Am nevoie de cinci minute, îi răspund eu, cu vocea sugrumată.

— Sper că nu ai de gând să-ți găsești altceva de făcut! Ai promis că vei face asta! spune el, dar este inutil să-mi reamintească.

M-am temut toată ziua de asta... poate chiar toată viața.

— Știu, știu. Încerc să finalizez niște acte. Aproape am terminat, îi spun.

Închid ochii strâns, gândindu-mă la greșeala pe care am făcut-o.

— Ce acte? E vorba despre comanda de lenjerie? Avem un sistem pentru asta, să știi!

Mama avea un sistem pentru orice, iar Jamie nu vrea să mă amestec în niciunul dintre ele.

Este îngrijorat. Este vârf de sezon, dar multe dintre camerele pentru oaspeți sunt neocupate. M-am întors de șase săptămâni, iar Jamie crede că este doar o chestiune de timp până când voi începe să reorganizez lucrurile.

Nu sunt sigură că are dreptate. Nici măcar nu sunt sigură că voi rămâne aici.

— Nu poți să mă excluzi din propriul meu birou. Am cheia, să știi!

Înjur în gând. Bineînțeles că are cheia.

Va fi jenant dacă va trebui să mă scoată de aici cu forța și sunt destul de sigură că o va face. Nu am mai făcut o scenă în stațiune din ultimul meu an de liceu și nu am de gând să o fac acum. Faptul că sunt aici îmi dă uneori senzația că am regresat, dar nu mai sunt o adolescentă nesăbuită de 17 ani.

Respir adânc, mă ridic în picioare și îmi netezesc partea din față a rochiei cu palmele. Este prea strâmtă, dar blugii rupți pe care i-am purtat în ultima vreme nu sunt potriviți pentru sala de mese. Mai devreme, în timp ce mă schimbam, aproape că puteam să o aud pe mama: *Știu că ai prefera să porți pijamale toată ziua, dar noi trebuie să fim cele care dăm tonul, scumpa mea.*

Deschid ușa.

Buclele de un blond deschis ale lui Jamie sunt tăiate scurt și frumos aranjate, dar are aceeași față de copil pe care o avea când eram mici, pe vremea când el credea că deodorantul era opțional.

— Este vorba despre comanda de lenjerie? Întrebă el.

— Categorie nu. Doar aveți un sistem!

Jamie clipește, nefiind sigur dacă îl tachinez. De trei ani, este managerul general al stațiunii, iar eu nu reușesc nicicum să mă obișnuiesc cu ideea. Îmbrăcat cu pantaloni călcați cu grijă și cravată la gât, arată de parcă s-ar juca de-a moda. În mintea mea, este tot un țânc în slip, cu bandană pe cap, care adoră bălăceala în lac.

Nici el nu mai știe ce să creadă despre mine – pe de o parte încearcă să mă mulțumească, fiindcă sunt noua lui șefă, iar pe de altă parte, încearcă să mă împiedice să

provoc haos. Ar trebui să existe o lege cosmică prin care să se interzică foștilor iubiți să lucreze împreună.

— Pe vremuri, erai amuzant, îi spun.

El îmi zâmbește. Și acolo, printre liniile adânci ale zâmbetului său și ochii albaștri ca cerul, îl văd pe Jamie cel care pe vremuri cânta întreaga melodie „Jagged Little Pill” a lui Alanis Morissette, fumat și purtând un caftan mov pe care îl furase din cabana doamnei Rose.

Faptul că Jamie iubea atenția la fel de mult cum îi plăcea să nu poarte chiloți era unul dintre lucrurile mele preferate la el – nimeni nu se uita la mine când era Jamie prin preajmă. Era un iubit de treabă, dar era și diversivna perfectă.

— La fel și tu, spune el și apoi se strâmbă. Asta este rochia mamei tale?

Dau din cap și îi răspund:

— Nu mi se potrivește.

Am scos-o din dulapul ei mai devreme în cursul serii. Este o rochie de un galben canar – una dintre cele cel puțin 24 de rochii fără mâneci, viu colorate. Aceasta era uniforma ei de seară.

Preț de o clipă, se lasă tăcerea și este tot ce-mi trebuie ca să-mi pierd curajul.

— Ascultă, nu mă simt...

Dar Jamie mă întrerupe.

— Nu, nu, nu! Nu-mi vei face una ca asta, Fernie! Te-ai ferit de familia Hannover toată săptămâna, iar ei pleacă mâine.

Potrivit spuselor lui Jamie, soții Hannover vin în Stațiunea Brookbanks de șapte veri încoace, dau bacșișuri generoase, de parcă ar avea ceva de demonstrat, și ne trimit o mulțime de oaspeți. După felul în care l-am surprins încruntându-se în fața ecranului calculatorului, cred că stațiunea are nevoie de publicitate bună

— și este vorba despre o nevoie mai disperată decât lasă Jamie să se vadă. Contabilul nostru a mai lăsat astăzi un mesaj, cerându-mi să îl sun.

— Au terminat deja desertul, spune Jamie. Le-am spus că vei veni imediat. Vor să-ți transmită personal condoleanțele lor.

Îmi înfig unghiile în brațul drept de câteva ori înainte de să-mi reveni. N-ar trebui să fie atât de greu. În viața mea de zi cu zi, administrez o rețea de trei cafenele artisanale din zona de vest a orașului Toronto, numite Filtr. Coordonez deschiderea celei de-a patra și cea mai mare locație a noastră în această toamnă, prima care dispune și de un prăjitor de boabe de cafea. Să stau de vorbă cu clienții este a doua mea natură.

— Bine. Îmi cer scuze. Pot să fac asta.

Jamie răsuflă ușurat.

— Minunat.

Îmi aruncă o privire spășită și apoi adaugă:

— Ar fi extraordinar dacă te-ai opri la câteva mese să saluți dacă tot ești acolo. Știi tu, să duci tradiția mai departe.

Știu. Mama vizita restaurantul în fiecare seară, asigurându-se ba că unui oaspete îi place păstrăvul curcubeu, ba că un alt oaspete are parte de o primă noapte odihnitoare în stațiune. Era uluitor câte detalii își putea aminti despre oaspeți, iar ei o iubeau pentru asta. Ea spunea că a avea o afacere de familie nu înseamnă nimic dacă nu asociezi un chip cu numele Stațiunii Brookbanks, iar timp de trei decenii, acel chip a fost al ei — Margaret Brookbanks.

Jamie a insinuat, nu foarte subtil, că trebuie să vin în sala de mese pentru a saluta oaspeții, dar eu l-am ignorat, ridicând din umeri, pentru că știu că, odată ce voi face asta, va fi oficial: mama nu mai este printre noi,

iar eu o voi înlocui. M-am întors acasă, în stațiune – ultimul loc în care intenționez să ajung.

JAMIE ȘI CU MINE ne îndreptăm spre recepție. Încă nu este nimeni în spatele pupitrului. Jamie se oprește odată cu mine.

– Nu din nou, murmură el.

Recepționera care este de serviciu în seara aceasta a fost angajată acum câteva săptămâni și deja începe să dispară de la recepție. Mama ar fi concediat-o deja.

– Poate ar trebui să ne ocupăm noi de recepție până se întoarce. Doar în caz că vine cineva, îi spun eu lui Jamie.

El își ridică ochii spre tavan, gândindu-se. Apoi mă privește mijind ochii.

– Frumoasă încercare, dar soții Hannover sunt mai importanți.

Ne continuăm drumul spre ușile franțuzești care dau spre restaurant. Sunt larg deschise, iar clinchetul tacâmurilor și zumzetul vesel al conversației pătrunde până în hol, împreună cu mirosul de aluat proaspăt copt. Dincolo de antreu, sala de mese are un tavan înalt, cu grinzi de lemn și ferestre care dau spre lac, așezate într-un semicerc impozant. Este o renovare pe care mama mea a făcut-o după ce a preluat conducerea stațiunii de la bunicii mei. Sala de mese era scena ei. Nu îmi pot imagina sala aceasta fără ea, plimbându-se printre mese.

Respir adânc, dar fără zgomot și îmi dau șuvițele de păr blond-platinat după urechi. Parcă-i aud vocea: *Nu te ascunde sub părul tău, scumpo.*

Când suntem pe punctul de a trece prin ușile deschise, un cuplu iese braț la braț. Au în jur de 60 de ani și sunt îmbrăcați aproape în întregime în haine de in bej.

— Domnule și doamnă Hannover, spune Jamie, cu mâinile pe lângă corp. Tocmai veneam să vă căutăm. Dați-mi voie să v-o prezint pe Fern Brookbanks.

Soții Hannover îmi oferă cele mai amabile zâmbete ale lor, echivalentul facial al unei bătăi amicale pe umăr.

— Ne-a părut atât de rău să auzim despre dispariția mamei duminică, spune doamna Hannover.

Dispariția.

Este un cuvânt ciudat pentru a descrie ceea ce s-a întâmplat.

O noapte întunecoasă. O căprioară care a trecut prin parbriz. Oțel zdrobit de granit. Cuburi de gheață împrăștiate pe autostradă.

Am încercat să nu mă gândesc la ultimele clipe ale mamei. Am încercat să nu mă gândesc deloc la ea. Avalanșa zilnică de durere, șoc și furie poate face ca dimineața să-mi fie greu să mă ridic din pat. Acum, mă simt puțin amețită, dar încerc să nu las să se vadă asta. A trecut mai mult de o lună de la accident și, deși oamenii vor să-și arate compasiunea, există o limită până la care se poate tolera suferința.

— Este greu de imaginat acest loc fără Maggie, spune domnul Hannover. Întotdeauna avea acel zâmbet larg pe față. Ne plăcea să ne întâlnim cu ea. Am convins-o chiar să bea ceva cu noi vara trecută, nu-i așa?

Soția lui dă din cap cu entuziasm, de parcă nu i-aș putea crede când îmi spun asta.

— I-am spus că faptul că o văd cum aleargă de colo-colo îmi dă amețeli și, Doamne, cum a răs! continuă domnul Hannover.

Moartea mamei mele și viitorul stațiunii sunt două subiecte pe care nu sunt pregătită să le discut, acesta fiind celălalt motiv pentru care am evitat restaurantul. Clienții obișnuiți vor avea ceva de spus despre ambele.

Le mulțumesc soților Hannover și schimb subiectul, întrebându-i despre la vacanța lor – tenisul, vremea frumoasă, noul baraj făcut de castori. Discuția este frivolă. Am 32 de ani. Sunt prea în vârstă ca să am resentimente față de oaspeți sau să mă preocupe percepțiile lor. Pe ea sunt furioasă. Credeam că a acceptat faptul că viața mea este în Toronto. La ce se gândea când mi-a lăsat mie stațiunea? La ce se gândea când a murit?

— Ne pare nespus de rău pentru pierderea suferită, spune din nou doamna Hannover. Semeni atât de mult cu ea.

— Așa este, îi dau eu dreptate.

Am aceeași statură mică, același păr blond și aceeași ochi gri ca mama.

— Ei bine, sunt sigur că doriți să urcați în camera dumneavoastră pentru a vă bucura de ultima seară aici. Veți avea o priveliște grozavă a artificierilor de la balconul dumneavoastră, spune Jamie, salvându-mă.

Îi ofer un zâmbet recunoscător, iar el îmi face cu ochiul pe furiș.

Făceam o echipă bună încă de când eram copii și lucram împreună. La început, foloseam un cod când unul dintre noi trebuia salvat de un oaspete enervant sau insistent: „pepene verde”. Ca să scap de văduvul bătrân care nu se oprea din a-mi spune cât de mult îi aminteam de prima lui iubire, spuneam „pepene verde”. Când un oaspete pasionat de observarea păsărilor îi făcea lui Jamie o descriere detaliată a fiecărei specii pe care o văzuse în zonă, Jamie spunea „pepene verde”. Dar după o vară petrecută împreună în fiecare zi la baraca cu echipamente de lângă ponton, unde trăgeam canoele și caiacele afară din lac, am început să comunicăm tacit. Măream ușor ochii sau țuguiaam buzele, iar asta constituia un semn.

— Nu-i chiar atât de rău, nu-i așa? îmi spune Jamie după ce soții Hannover se îndreaptă spre zona lifturilor, dar eu nu-i răspund.

Jamie își întinde brațul spre intrarea în sala de mese. Mulți dintre oamenii de acolo sunt oaspeți ai stațiunii, dar sunt și mulți localnici. La ce noroc am eu, cu siguranță cineva cu care am fost colegă de liceu mă va observa imediat ce voi intra. Sângele îmi vuieste în timpane ca un camion cu marfă pe autostradă.

— Nu cred că pot face asta. O să mă întorc în casă. Sunt epuizată.

Nu este o minciună. Am început să am insomnii imediat după ce m-am întors. În fiecare zi, mă trezesc în dormitorul copilăriei mele, insuficient de odihnită și un pic dezorientată. Mă uit la încâlceala deasă de ramuri de copac de la fereastră, amintindu-mi unde mă aflu și de ce sunt aici. La început, îmi puneam o pernă pe cap și mă culcam la loc. Mă trezeam în jurul prânzului și coboram poticnindu-mă pe scări, iar apoi îmi petreceam restul zilei îndopându-mă cu carbohidrați și urmărind serialul *Soția perfectă*.

Dar apoi Jamie a început să mă caute pentru a-mi pune întrebări, iar Whitney trecea suficient de des pe la mine fără să anunțe ca să-mi vorbească despre cât de mult timp îmi petrec în pijamale – oferindu-mi genul acela de dragoste severă pe care numai o prietenă bună o poate oferi –, așa încât am început să mă îmbrac, să ies din casă, să vizitez cabana și să mă plimb până la pontonul familiei pentru a înota sau pentru a-mi bea cafeaua de dimineață, așa cum obișnuia să facă mama. Am ieșit chiar și cu un caiac de câteva ori. Îmi place să ies pe lac, căci asta îmi dă sentimentul că am o fărâmă de control, chiar dacă este vorba doar despre a cârmi o ambarcațiune mică.

Încă mai simt un amestec de durere, furie și panică atunci când deschid pleoapele, doar că acum trece în liniște în loc să răsunе puternic, ca o fanfară.

În ultimele două săptămâni, Jamie m-a pus la curent, cu răbdare, cu tot ce s-a schimbat în cei mulți ani de când nu am mai lucrat aici, dar ceea ce mi se pare mai ciudat sunt toate lucrurile care nu s-au schimbat: aluatul dospit, oaspeții și faptul că încă îmi spune „Fernie”.

Ne-am cunoscut cu mult înainte de a începe să ieșim împreună. Cabana Pringle este la câteva golfuri mai jos, pe malul lacului. Bunicii lui îi cunoșteau pe bunicii mei, iar părinții lui încă mai vin la restaurant pentru a mânca pește și cartofi prăjiți în fiecare vineri. Acum că s-au pensionat, își petrec cea mai mare parte a verii în Muskoka, și se întorc în Guelph în septembrie. Jamie are o locuință închiriată în oraș, dar a cumpărat terenul liber de lângă cel al familiei sale pentru a-și construi o casă unde să stea tot anul. Iubește lacul mai mult decât orice altceva.

— Este Ziua Națională a Canadei, spune Jamie. Ar însemna ceva pentru oaspeți și pentru personal să te vadă. Este începutul verii. Nu îți cer să te urci pe scenă și să ții un discurs înainte de a începe artificiele...

Nu este nevoie să adauge „... așa cum făcea mama ta”, căci știu că la asta se gândește.

— Doar du-te și salută-i pe oameni! continuă el.

Înghit în sec, iar Jamie mă apucă de umeri și mă privește în ochi.

— Poți să faci asta. Ești atât de aproape. Ești deja îmbrăcată. Ai fost acolo de un milion de ori.

Face o pauză scurtă și apoi îmi spune șoptit:

— Am făcut-o acolo, îți amintești? În Căsuța numărul 3.

Las să-mi scape un oftat și îi spun:

— Normal că îți amintești care a fost căsuța.

— Aș putea să-ți desenez o hartă cu toate locurile pe care le-am profanat. Numai câte am făcut în baraca cu echipamente...

— Oprește-te!

Acum rîd, dar este un rîs ușor frenetic. Iată-mă aici cu fostul meu iubit, vorbind despre locurile în care am făcut sex în stațiunea mamei mele recent decedate. Universul mi-a jucat o festă.

— Fernie, nu e mare lucru. Doar atît vreau să spun.

Sunt pe punctul de a-i spune lui Jamie că se înșală, că este o foarte mare problemă, dar apoi văd cu coada ochiului ceva ce poate fi o ieșire din impas. Un bărbat foarte înalt împinge o valiză argintie pe roți spre recepție, iar în spatele pupitrului tot nu este nimeni.

Uriașul este cu spatele la noi, dar se vede că poartă un costum scump, făcut la comandă, probabil. Stofa neagră este croită cu precizie pe măsura corpului său, în maniera aceea impecabilă care necesită măsurători precise și mulți bani pe card. Mă îndoiesc că un costum de-a gata ar fi destul de lung pentru brațele acestui tip, iar manșetele sunt perfecte. La fel și părul său dat pe spate. Este brunet și lucios, și aranjat la fel de meticulos pe cât îi e de bine croit sacoul. Este prea bine îmbrăcat, ca să fiu sinceră. Aceasta este o stațiune frumoasă, una dintre cele mai frumoase din estul Districtului Muskoka, iar personalul este întotdeauna bine îmbrăcat, dar oaspeții au tendința de a se îmbrăca lejer, mai ales vara.

— Mă duc să-l ajut, îi spun lui Jamie. Am nevoie de exercițiu cu înregistrarea oaspeților nou-veniți. Vino să te asiguri că fac ce trebuie.

Jamie nu mă contrazice. Nu putem să-l lăsăm pe omul acela elegant să stea acolo.

În timp ce ocolim pupitrul de la recepție, îmi cer scuze că l-am făcut să aștepte.

— Bine ați venit în Stațiunea Brookbanks, spun, ridicând repede privirea.

Deși port tocuri, el tot este cu aproape 30 de centimetri mai înalt decât mine.

— Ați avut dificultăți în a ne găsi? îl întreb, apăsând o tastă pentru a reactiva computerul.

Tipul înalt încă nu a spus nimic. Ultima porțiune de drum este neasfaltată, neiluminată, are câteva curbe periculoase și este mărginită de tufișuri. Uneori, orașenilor li se pare obositor, mai ales când ajung după apusul soarelui. Îl etichetez pe tipul ăsta ca fiind din Toronto, deși ar putea fi din Montreal. Săptămâna viitoare începe o conferință medicală, iar unii dintre doctori sosesc mai devreme, făcând din weekendul prelungit o mini-vacanță.

— Nu.

Bărbatul își trece o mână peste cravată și nu mai spune nimic.

— Bine, îi spun eu și introduc codul de acces. Sunteți aici pentru conferința dermatologilor?

Intru în meniul principal și, pentru că nu îmi răspunde, îmi dreg glasul și încerc din nou.

— Aveți o rezervare la noi?

— Da, am.

Rostește cuvintele rar, ca și cum ar fi preocupat să nu facă vreo greșeală.

Habar nu am care este problema lui. Bărbații care poartă costume ca al lui par de obicei mult mai încrezători. Dar apoi îmi ridic privirea și văd un chip foarte frumos, foarte cizelat, dar cu un aspect foarte încordat. Este cam de vârsta mea și îmi este ciudat de familiar. Sunt sigură că am mai văzut acest chip înainte. Este ceva legat de nasul lui. Poate că este actor, deși celebritățile nu vin de obicei în costum și proaspăt bărbierite – sau cel puțin până acum nu o făceau.

— Numele dumneavoastră?

Auzind întrebarea mea, ridică din sprâncene ca și cum ar fi surprins că am pus-o. Apoi observ cât de negri îi sunt ochii – negri ca smoala – și simt un nod în stomac. Postura lui este impecabilă. Inima începe să îmi bată cu putere, iar sângele îmi pulsează până în vârful degetelor de la mâini și de la picioare. Imediat, caut din priviri cicatricea. Și iat-o: sub buză, în partea stângă a bărbiei, abia perceptibilă dacă nu știi unde să o cauți. Nu-mi vine să cred că încă mai știu să o găsesc. Dar știu.

Cunosc acest chip. Știi că irisurile lui de fapt nu sunt negre – în lumina soarelui, sunt de un brun închis precum cafeaua.

Știi și cum s-a ales cu cicatricea aceea, pentru că, deși am încercat să-l uit, știu exact cine este acest bărbat.